

Поштовани г. Уредниче,

Реагујем поводом два иступања у листи *Политика* и то Зорана Станковића („Нисам увређен, али јесам огорчен“ у рубрици „Међу нама“

,
13. маја

)
и Ђорђа Вукадиновића („Између Охаја и Црвеног трга“, 11. маја) а поводом неучествовања Војске Србије на паради 9. маја у Москви. Сматрам да је г. Ђорђе Вукадиновић сасвим у праву, док г. Зоран Станковић (наш бивши министар одбране) баш ни у чему није у праву. Анализи г. Вукадиновића додајемо и наше скромно мишљење.

С обзиром на политику какву воде наше власти после „демократских“ промена 2000. године, а поготову последњих 5-6 година, сматрам да је став Русије сасвим исправан. За разлику од нас, они су толико принципијелни. Они чак више бране Косово од нас самих. *Не може се пузити према „великом газди“ преко океана и Брисела* (Нато, ЕУ) а заборављати прошлост и ниподаштавати све што је руско. Руси су на неки начин казнили незахвалност Србије.

Да то поткрепимо и примерима.

Хиљаде и хиљаде совјетаких војника, под командом маршала Толбухина и других команданата Црвене армије, ослобађали су Србију и Београд 1944. и за ту слободу дали оно највредније – своје животе. Њихове заслуге треба сагледати објективније, јер нису ослобађали само Београд. Њихове заслуге и заслуге Црвене армије много су шире тј. од светског значаја су. А да би им се одужиле наше власти су укинуле називе улица са њиховим именима у центру Београда и неким доделиле улице у неким београким буџацима. Срамота! Ето, од Толбухина постао је заслужнији Макензи, за којег мало ко зна, а тај „добротвор“ је уствари био шкодски бизнисмен који је скупљао запуштене парцеле у Београду (око Славије) и онда их продавао и зарађивао, па је од тога ваљда могао нешто да одвоји и у добротворне сврхе.

Није Србија незахвална само када су у питању називи улица по именима руских маршала и генерала. Србија је врло незахвална и по другим питањима.

Огроман је допринос руских стручњака развоју образовања и градитељства у Србији између два светска рата. Готово половина професора на Београдском универзитету (нарочити из математичких и техничких наука) као и велики број професора у средњим школама били су познати руски стручњаци, избегли у Србију после 1920. године (да не наводимо имена, списак је дугачак). Руски архитекти-имигранти (Никола Краснов, Никола Петровић, Григорије Самојлов, и десетине других великих архитеката и градитеља). То су грађевине које красе Београд за разлику од „савремених“ које га унаказују. На стотине других стручњака – уметника и инжењера (машинци, за водовод, грејање и др) доприносили су напретку Србије тог доба. Србија им се није никако одужила. Нађите нпр. улицу или институцију у Београду, названу по неком од тих заслужних људи!

Осим брисања назива улица, Србија и на друге начине брише везе са Русијом. На пример, сасвим је избацила руски језик из српских школа (педесетих, шездесетих година он је био најзаступљенији страни језик у школама). У Србији се не уважавају руске дипломе, јер Србија стално одлаже потписивање споразума о узајамном признавању диплома (нострификација). Тачније речено та омаловажавања иду дотле да нпр, када ученик заврши руску гимназију (четири разреда) с математичким усмерењем, њему се код нас признају само два разреда, а зна се каква је руска математичка школа и руска школа уопште! Можда су то „ситнице“, али ситница по ситница и ето проблема.

А Руси то не заборављају.

Сада Србија пријатељује и захваљује углавном онима (САД и НАТО алијанси) који су ова поменута, а и друга добра у Србији, као и наше грађане, дивљачки уништили и убијали у бомбардовању 1999. године – онима који су нам отели повећи део територије (Косово).

Политика наше земље ових година је кратковида. Доћи ће можда време, када ће и „демократском“ свету понестати резерве нафте и других извора енергије, п'а ће можда постати актуелно пријатељство са Русима (којима извори енергије неће понестати тако брзо). Само да не буде касно!

Охајо, Равна Гора или Црвени трг

Пише: Јован Марковић
субота, 22 мај 2010 17:51

Подсетимо на још два догађаја. На паради у Москви пре пет година (поводом шесдесетогодишњице победе над фашизмом) и поред позива, није било никога од званичника из Србије. Већ годинама на Дан победе, 9. маја Србија се изругује том дану, јер се у време параде у Москви на Равној Гори одржава манифестација у част „победе“ и „заслуга“ Драже Михајловића и четника, окупаторских слугу. Е, господо из појединих медија, Драшковићу и Станковићу, господо наши државници, не иде по истом питању парадирање Срба на Равној Гори и на Црвеном тргу у Москви!